

Adam av Bremen beskriver Sverige ifölje opplysninger han fikk av danskekongen Sven Estridson år 1068; "det er meget fruktbart, jorden gir rike avlinger og honning, har større **buskapsskøtsel** enn alle andre land, det finnes en mengde nyttige elver og skoger, når det gjelder kvinner kjenner de ikke måtehold, de har etter sin økonomiske stilling to, tre eller flere hustruer samtidig, de rike og høvdingene har utallige." Det siste indikerer vel en slags storfamiliestruktur, og at skogene nevnes spesielt som nyttige, kan settes i samband med svedjebruket og buskapsskøtselen. At "buskapen beiter, slik som hos Araberne, langt ute i ødemarka" kan tolkes i samme retning.

Ordet **viking** ser ut til å være eldre enn fra vikingetiden. Det forekommer i Exodus, den aleksandrinske oversettelsen av 2. Mosebok, som omtaler jødernes utvandring fra Egypt. På ferdene over Rødehavet, blir de betegnet som; säwicingas. I det aleksandrinske Widstith, den vidt omreisende, forekommer ordet viking i linje 47; wicinga cynn, klan, samt i linje 59 og 80. Vikingene brukte samme betegnelsen på seg selv. Ordet viking innebærer mobilitet, de som befatter seg med å reise; vikja, vik, veik, vikjinn er det gamle vestnorske verbet med samme betydning som ordet viking. Adam av Bremen forteller at disse piratene, gresk ord som er beslektet med å fara (reise), kaller seg selv vikinger, mens våre landsmenn kaller dem ascomanner, dvs. båtfolk. Betegnelsen seogdmann er angelsaksisk og betyr også båtfolk, og det finnes flere andre uttrykk med tilsvarende betydning (Askeberg 1944 s.153). Vikingene blir forbundet med røveri og overfall, og de fikk en god del skriftlig omtale på grunn av dette. Den nyetablerte kristne kirken ble utsatt for vikingenes røverier, men selve bakgrunnen for utfarten var den nødvendige ekspansjonen, som var naturlig for deres svedjebrukskultur i en tid med **klimaforvåring**.

Vikingene søkte nye skoger overalt der de var å finne. De dro i vesterled til England, Irland, Island, sydover til Frankrike og i østerled til Russland. De var kolonisasører som utvidet sine områder og stimulerte til handel med påfølgende bydannelser. At mange av dem også etter hvert var ute på røvertokter forteller de skriftlige kildene om. De Britiske Öyer var tidlig et mål. Der fant de gode muligheter for sitt svedjebruk. Beda (673-735) skriver i bok I kap. 1 (Schjöth 1979 13, 16): "Britannia er fruktbart, har store skoger og gode beiter for kveg og trekkdyr; enkelte steder dyrkes også vin, - - greide ikke barbarene å motstå legionenes (romernes) angrep. De rømte inn i skogene, holdt seg skjult og gjorde stadig utfall mot romerne, som de voldte store skader." Disse "barbarene" var svedjebrukere i skogene de trakk seg inn i. Det framgår av stedsnavnene, ofte -by og -thorp (Domesday Book fra 1086). Nykommerne slo seg ned utenfor den eldre bosetningen, som regel i skrånende terreng (Sawyer 1971), fordelaktig for svedjebruk med påfølgende buskapsskøtsel. Kolonisasjonen foregikk under ordnede former, slik at lederne for vikingehären kunne innkreve skatt og pålegge tjenester i de områder de hadde lagt beslag på. En bemerkning fra året 876 lyder: "Healfdene inntok Northumbria og delte landet mellom seg og sine thegns (thānes, ministris) og lot hären sin oppdyrke det" (English Historical Documents, 4). Store gods, (shires, sokes, lathes) der det inngikk skogsområder, var den opprinnelige økonomiske enheten. Beitemarker, åkerjord og fiskevatn og saltpanner i kystområdene nevnes også ofte. Slike godsdannelser holdt seg lengst i nord og vest (Barrow 1973 7-68), men etter hvert ble de oppdelt i mindre enheter der böndene fikk eiendomsretten. De hadde begynt med plöying av jorda.

Det er en mengde skandinaviske stedsnavn i Danelagen som inneholder et personnavn. Mer enn halvparten av navnene på -by og -thorp inneholder et personnavn, oftest et nordisk (Fellows Jensen 1978 276-86). Opplösningen av storgodsene skyltes hovedsaklig overgangen fra felles svedjebruk til individuelt åkerbruk, og den første åkerbrukerens navn finnes som regel bevart i stedsnavnet.